

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7584/2543

พนักงานอัยการจังหวัดร้อยเอ็ด โจทก์ นาย อุเทน ปราบสิทธิ์ กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 76, ป.วิ.อ. มาตรา 158, ป.อ. มาตรา 83, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 335, ป.อ. มาตรา 357, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 4, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 7, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 8, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, พ.ร.บ.ยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 222

ย่อ / หลักกฎหมาย

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 เป็นดุลพินิจของศาลถ้าเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยก็เป็นดุลพินิจที่เห็นว่าจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ รู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงไม่ลดมาตราส่วนโทษให้โดยไม่จำต้องกล่าวถึงข้อกฎหมายดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์หรือรับของโจรโดยบรรยายฟ้องถึงวันเวลาที่เกิดเหตุและว่ามีคนร้ายลักเอารถจักรยานยนต์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริต แม้คำฟ้องโจทก์มิได้ระบุโดยชัดเจนว่าใครเป็นผู้กระทำความผิดและสถานที่กระทำความผิดอยู่ที่ใด แต่โจทก์บรรยายฟ้องระบุถึงสถานที่เกิดเหตุในข้อต่อมาว่าเหตุทั้งหมดเกิดที่ใด และภายหลังเกิดเหตุลักทรัพย์เจ้าพนักงานจับจำเลยได้พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์ซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกคนร้ายลักไป ขณะที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยเป็นของกลาง และจำเลยได้เป็นคนร้ายร่วมกันลักทรัพย์ดังกล่าวของผู้เสียหายไปโดยทุจริต คำฟ้องของโจทก์จึงเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้องด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยเข้าใจข้อหาได้ดี ทั้งจำเลยให้การรับสารภาพฐานลักทรัพย์ มิได้หลงต่อสู้ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยฐานลักทรัพย์ชอบแล้วโจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ 22 กันยายน 2541 เวลากลางวันจำเลยทั้งสองได้ร่วมกับนายสุรพลหรือแขก อัญโพธิ์ จำเลยที่ 1 ในคดีอาญาหมายเลขดำที่ 5432/2542 กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน กล่าวคือ (ก) ร่วมกันเสพเมทแอมเฟตามีนอันเป็นยาเสพติดให้โทษในประเภท 1 ด้วยวิธีสุดคมควัน (ข) ตามวันเวลาดังกล่าวมีคนร้ายลักเอารถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 ห - 7220 ราคา 45,000 บาท ของนายหนูเพียร ปราบภัย ผู้เสียหายไปโดยทุจริต ต่อมาเจ้าพนักงานจับนายสุรพลหรือแขกกับจำเลยที่ 1 ได้พร้อมรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวเป็นของกลาง ทั้งนี้ นายสุรพลหรือแขกและจำเลยที่ 1 เป็นคนร้ายร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหายไปโดยทุจริตหรือมิฉะนั้นระหว่างวันเวลาดังกล่าวจำเลยที่ 1 และนายสุรพลหรือแขกได้ร่วมกันรับของโจรรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวของผู้เสียหายไว้โดยรู้อยู่แล้วว่า เป็นทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำความผิดฐานลักทรัพย์ เหตุทั้งหมดเกิดที่ตำบลอาจสามารถและตำบลหนองขาม อำเภออาจสามารถ และตำบลหนองไผ่ อำเภอรวัชบุรีจังหวัดร้อยเอ็ด ขอให้ลงโทษตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 83, 91, 335, 357 พระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษพ.ศ. 2522 มาตรา 4, 7, 8, 57, 91 จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ต่อมาจำเลยที่ 1 ถอนคำให้การเดิมและให้การใหม่รับสารภาพว่า เสพเมทแอมเฟตามีน และร่วมกันลักทรัพย์ ศาลชั้นต้นสั่งให้แยกฟ้องจำเลยที่ 2 เป็นคดีใหม่ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยที่ 1 มีความผิดตามพระราชบัญญัติยาเสพติดให้โทษ พ.ศ. 2522 มาตรา 57, 91 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 335(7) วรรคแรก, 83 การกระทำของจำเลยที่ 1 เป็นความผิดหลายกรรมให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไป ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานเสพเมทแอมเฟตามีน จำคุก 6 เดือน ฐานร่วมกันลักทรัพย์ จำคุก 4 ปีรวมจำคุก 4 ปี 6 เดือน จำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพลดโทษให้กึ่งหนึ่งตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงลงโทษจำคุก 2 ปี 3 เดือนจำเลยที่ 1 อุทธรณ์ขอให้รอการลงโทษศาลอุทธรณ์ภาค 4 พิพากษายืนจำเลยที่ 1 ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ต้องห้ามฎีกาปัญหาข้อเท็จจริงในการวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายนั้น ศาลฎีกาจะต้องฟังข้อเท็จจริงตามที่ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ได้วินิจฉัยมาแล้วจากพยานหลักฐานในสำนวน ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 222 ศาลอุทธรณ์ภาค 4 ฟังข้อเท็จจริงว่า จำเลยที่ 1 เกิดวันที่ 27 พฤษภาคม 2522 ขณะกระทำความผิดจำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษมีปัญหาต้องวินิจฉัยข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ประการแรกว่า การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้หยิบยกประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 ขึ้นวินิจฉัยให้ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 76 บัญญัติว่า "ผู้ใดอายุกว่าสิบเจ็ดปี แต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควร จะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้" จากบทบัญญัติดังกล่าวจะเห็นได้ว่าเป็นดุลพินิจของศาลถ้าเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษให้หนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้ ดังนั้น การที่ศาลล่างทั้งสองไม่ได้หยิบยกขึ้นวินิจฉัยก็เป็นดุลพินิจที่เห็นว่า จำเลยที่ 1 อายุ 19 ปีเศษ รู้สึกผิดชอบชั่วดีแล้ว จึงไม่ลดมาตราส่วนโทษให้โดยไม่จำต้องกล่าวถึงข้อกฎหมายดังกล่าวทั้งเมื่อได้พิเคราะห์พฤติการณ์แห่งคดีนี้แล้วเห็นว่า ศาลล่างทั้งสองใช้ดุลพินิจพิจารณาลงโทษจำเลยที่ 1 เหมาะสมแก่พฤติการณ์แห่งรูปคดีแล้วส่วนปัญหาข้อกฎหมายตามฎีกาของจำเลยที่ 1 ที่ต้องวินิจฉัยต่อไปมีว่า โจทก์บรรยายฟ้องครบองค์ประกอบความผิดหรือไม่จำเลยที่ 1 ฎีกาว่าโจทก์บรรยายฟ้องว่า "ข. ตามวันเวลาดังกล่าวในฟ้องข้อ 1 ได้มีคนร้ายลักเอารถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 ท - 7220 ราคา 45,000 บาท ของนายหนูเพียรปราบภัย ผู้เสียหายไปโดยทุจริต" คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวมิได้ระบุโดยชัดเจนว่าใครเป็นผู้กระทำความผิด และสถานที่กระทำความผิดอยู่ที่ใด จึงเป็นฟ้องที่ไม่ครบองค์ประกอบความผิด เห็นว่าตามคำฟ้องของโจทก์ข้อ ข. นอกจากโจทก์จะบรรยายฟ้องดังที่จำเลยที่ 1 อ้างแล้วโจทก์ยังได้บรรยายฟ้องต่อไปว่า เหตุเกิดตำบลอาจสามารถ อำเภออาจสามารถ จังหวัดร้อยเอ็ด และในข้อควรระบุว่า ภายหลังเกิดเหตุลักทรัพย์ เจ้าพนักงานจับจำเลยที่ 1 ได้พร้อมด้วยรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวซึ่งเป็นทรัพย์สินของผู้เสียหายที่ถูกคนร้ายลักไป ขณะที่อยู่ในความครอบครองของจำเลยที่ 1 เป็นของกลาง และจำเลยที่ 1 ได้เป็นคนร้ายร่วมกันลักทรัพย์ดังกล่าวของผู้เสียหายไปโดยทุจริต คำฟ้องของโจทก์ดังกล่าวจึงเป็นฟ้องที่บรรยายถึงการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าจำเลยที่ 1 ได้กระทำความผิดข้อเท็จจริงและรายละเอียดเกี่ยวกับเวลาและสถานที่ซึ่งเกิดการกระทำนั้น ๆ อีกทั้งบุคคลหรือสิ่งของที่เกี่ยวข้อด้วยพอสมควรเท่าที่จะทำให้จำเลยที่ 1 เข้าใจข้อหาได้ดีทั้งจำเลยที่ 1 ให้การรับสารภาพมิได้หลงต่อสู้ ฟ้องโจทก์จึงสมบูรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158(5) พิพากษายืน

องค์คณะ

ดลจรัส รัตนไศฤติ · สมศักดิ์ วงศ์ยืน · ประพันธ์ ทรัพย์แสง

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th ·
<https://www.thaideka.online/deka/7584/2543>